

saa maatte man i alt Fald give de Forslag, man vilde komme med, tilbagevirkende Kraft osv., osv. Jeg behøver blot at minde om alle disse Udtalelser for dermed at vise, at nu er det ikke Tid til at fralægge sig Ansvar. Vi have alle vort Ansvar her, og jeg tror ikke, at det vil være muligt for noget enkelt Medlem eller noget enkelt Parti at fralægge sig det. Jeg siger ikke dette, fordi jeg ønsker at fralægge mig noget som helst Ansvar. Ministeriet ser saaledes paa denne Sag, at den Ulighed, der var mellem de forskellige Lønningslove, burde skaffes bort for dermed at fjerne denne Grund til Misforholdene. Ministeriet erkendte dernæst, at Prisforholdene havde forandret sig, siden Lønningslovene blev givne. Den Sum, der var nødvendig for at opnaa Eksistensminimet, var større nu end før, derfor maatte Lønningslovene revideres. Og endelig gik man ud fra den Betragtning, at Staten maa lønne ordentligt og saa ogsaa kræve godt og dygtigt Arbejde og ogsaa kræve Lydighed af alle sine Tjenere, navnlig kan den ikke finde sig i, som jeg har haft Lejlighed til at udtale i det andet Ting, at de gøre Strejke eller deslige. Det kan en velordnet Stat ikke finde sig i. Ud fra disse Betragtninger skred Ministeriet til Udarbejdelse af de ny Lønningslove. Nu siger det ærede Medlem, at nu er der passeret noget siden da, der skulde have bragt Ministeriet til at fravige sit Standpunkt. For det første ere vi komne ind i en Erhvervskrise. Jeg tror dog, at det ærede Medlem paa dette Punkt ser for sort paa Tingene. Vi ere ikke inde i nogen Erhvervskrise, men vi ere inde i og have været inde i nogle vanskelige Bankforhold og ere gennem disse komne ind i Vanskeligheder, som kunne være besværlige nok. Men nogen almindelig Erhvervskrise ere vi ingenlunde inde i. Dernæst, sagde det ærede Medlem, var Finansminister Lassen død; det var ham, der havde udarbejdet disse Forslag, og da han var død, kunde vi have ladet Forslagene ligge og have nøjedes med et almindeligt Lønningstillæg eller Dyrtdistillæg, hvad man nu vil kalde det. Her mener jeg, at det ærede Medlem har aabenbar Uret, ikke alene overfor alle Tjenestemændene, som aabenbart slet ikke vilde kunne forstaa en saadan Begrundelse af en Forringelse af deres Lønningsudsigter, men i Realiteten ogsaa overfor Ministeriet, thi Lovforslaget er jo ikke en enkelt Ministers, men hele Ministeriets. Det er flere Institutioner, der her ere samlede under et Lønningsforslag, og der

er desforuden udarbejdet andre Lønningslove efter de samme Principper. Der var derfor ikke i denne Omstændighed nogen Begrundelse for at tage Lovforslaget tilbage, og man vilde heller ikke derved have opnaaet noget af det, som det ærede Medlem ønsker, nemlig Fred og Ro paa dette Omraade, slet ikke. Det vilde bare ført Uro med sig og have bevirket, at man til næste og følgende Aar stadig maatte tage Sagen op paa ny.

Jeg ser ikke bedre, end at, som Forholdene ere nu, kan det høje Ting ikke gøre noget klogere end at vedtage Lovforslaget. Jeg ser heller ikke, at der med nogen Ret kan ankes over, at der nu gives for store Lønninger. Det er gode Lønninger, det er sandt, men det mener jeg ogsaa, at Staten skal give, og saa skal Staten heller ikke være bange for at kræve et godt Arbejde. Lad os blot stille vore Krav og saa lønne ordentligt, det tror jeg, at Staten vil staa sig ved i Længden.

Men dernæst vil jeg gøre opmærksom paa, at de Forbedringer, her foreslaas — som jeg allerede tidligere har nævnt — væsentlig falde paa de mindre Lønninger. Ikke mindre end 95 pCt. af det Beløb, der medgaar, gaa til mindre lønnede Bestillingsmænd.

Jeg ser derfor ikke bedre end, at Lovforslaget fuldt ud er forsvarligt i enhver Henseende, og jeg tror heller ikke, at det ret beset vil skade Erhvervslivet her i Landet. Jeg er derfor heller ikke i nogen Henseende bleven rokket i min Opfattelse af Lovforslaget ved det ærede Medlems Udtalelser.

Christiansen: Da det ærede 5te Medlem for 2den Kreds (Lunn) for et Øjeblik siden havde Ordet, var jeg straks lidt desorienteret med Hensyn til, hvad Meningen var. Jeg fik det Indtryk, at det var en Erklæring, det ærede Medlem oplæste, og jeg vidste ikke, om jeg skulde opfatte Udtalelserne som blot gengivende det ærede Medlems Betragtninger, eller hvorledes Forholdet egentlig var. Mod Slutningen af det ærede Medlems Foredrag gik det imidlertid op for mig, at det var hans egne Betragtninger og Synspunkter, der derved kom til Orde. Jeg skal ikke nægte, at det gør mig noget betænkelig, at disse Spørgsmaal bleve rejste nu af det ærede Medlem, da man dog kunde have nogen Grund til at antage, at et enkelt Medlem indenfor en Gruppe ikke gør dette paa egne Vegne og uden at have konfereret med sin Gruppe derom, og for saa vidt